

Medeni Arifoğlu

Doğum tarihi:
05.11.1968

Vefat tarihi:
25 Ocak 2020

Vefat sebebi:
Cezaevinde kanser

Mesleği:
İş adamı

'Babacığım, hiç olmazsa rüyama gel!'

YA ZI Feyza Arifoğlu
Kızı

Babam, Medeni Arifoğlu, Bingöllü bir iş adamıydı. Çevresinde sevilen, siyasetçisinden, iş dünyasından ve farklı sivil toplum örgütlerine kadar herkes kapısı ve günlünü açan nadide bir insandı.

O da bir iftira sonucu, cadı avına maruz kaldı. Tutuklandı. Malına, mülküne el kondu.

Karaciğer nakilli olmasına rağmen ısrarla cezaevinde tutuldu. Apandisiti patladı, kanser oldu. İnfaz erteleme vermediler, acılar içinde kıvrandı durdu. Medeni Arifoğlu o hasta haliyle Adana'ya gitti, orada tedavi olamadı. Mahkûm koşullarında refakatçi olmadan kaldı. Ona özel bir zulüm vardı.

ÇEKMEDİĞİ EZA VE CEFA KALMADI

Günde 19 tane ilaç kullanan bir hasta geç sevk edildi. Böbrek kanseri bu insan, Malatya Cezaevi'nde mahkûm koşulu yok diye Turgut Özal Tıp Merkezi'ne sevk edilemedi.

Malatya'dan tekrar Adana'ya gönderildi. Mahkeme suçsuz olduğuna karar verdi ama geç kalındı. Sonunda tahliye edildi ama çok geçti, erimiş, bitmişti! 25 Ocak 2020'de, zalim ve zorba bir rejimin eliyle hayatı sonlandırıldı.

Babama mektup!

Kahramanım, en büyük hasretim!
Nasılın? Ben hiç iyi değilim babacım.
Kendimi 4 duvar arasında sıkışmış gibi hissediyorum, nefes alamıyorum.

Babacım biliyor musun birkaç gündür o kadar hastaydım ki ne yataktan kalkabildim ne de yemek yiyebildim. Ancak bu süreçte kendi ağrılarımdan çok neyi düşündüm baba biliyor musun? Seni... "Ben böylesine bir acıyla kıvranırsen, babam yıllarca nasıl dayandı. Üstelik benimle ilgilenen annem varken dokunmaya kıyamadığım babam yıllarca yalnız başına nasıl dayandı."

Hep seni anladığımı sanmıştım baba ama hastalandığımdan beri aslında seni hiç anlayamadığımı anladım ve seni anlamak için bu kadar geç kaldığım için sürekli ağlamak istiyorum. Özür dilerim babacım.

Sen bir kâbusun içinde yapayalnızken yanında olmadığım için, sana sarılamadığım için özür dilerim. Baba geri gelsen olmaz mı?

Hiç olmazsa rüyalarına... Ben her geçen gün seni daha çok özleyorum.

Kalbim eriyormuş gibi hissediyorum.

En çok kalbimi ne yakıyor biliyor musun baba? Bir daha sarıllacak bir babamın olmaması... Her gece kaldığım yurtların sessiz odalarında hıçkırıklar eşliğinde, seninle süslediğim hayallerime kavuşmak için yalvardım Allah'a. Ben sana sarıllacağım günün hayaliyle yaşadım hep. Ama gidişinle yaşamı da unuttum, hayallerimle birlikte. Mutluluğu, eğlenmeyi, gülmeyi de unuttum. Hepsini unuttum ben baba.

Tüm hayallerim seninle adeta soğuk toprağın altına gömüldü. Çünkü tek hayalim sen ve ailemdi. Sadece babamı değil; hayallerimi, umutlarımı, tutunduğum dalı, yaslandığım dağı, yaşama sevincimi, her şeyimi kaybettim.

Biliyor musun baba, bırakıp gittiğin ev sadece bana dar gelmedi. Koca İstanbul bana zindan oldu. Bastığım yerler çivi gibi batıyor. Çünkü bizim hayalimizdi. İstanbul'da üniversi-

teyi kazanmayı ve beraber gezmeyi planlamıştık. Güzel mekânları gezerek, fotoğraf kareleriyle ebedileştirecektik. Sensiz her yer harabe gibi.

Vefatından önce söylediğin "Özür dilerim kızım, sana iyi bir baba olamadığım için beni affet" sözlerin kulaklarımı zonklıyor. Cevap veremedim o tatlı sözlerine.

Son kez seni ne kadar sevdiğimi bile söyleyemedim. Seni ne kadar özlediğimi ne kadar beklediğimi anlatamadım. Ve ben hâlâ o son sözlerin bedenime ağır geliyor taşıyamıyorum inan baba. O hastane köşelerinde çektiğin acıları, makinalara esir oluşun aklıma gelince, bitap düşünüyorum baba. Nasıl unutabilirim ki.

5 yıl boyunca sarılmayı bekledim.

Her zaman başını okşadığı çocuklarını tanımyordu. Bize her zaman sevgiyle baktığı o gözleri artık boşluğa bakıyordu.

Hangi evlat bunun altından kalkabilir ki...

Sarılmak, koklamak, dağ gibi sinene kendini bırakmak bu kadar mı zordu?

Bu aralar sık sık neyi düşünüyorum baba biliyor musun? Acaba bu kalp hastalığım Allah'ın bana hediyesi mi? En dayanamadığım anda sana kavuşmamı sağlayacak bir hediye mi? Belki de böylece sana sarılabiliyim. Baba, babacım ton-toşun seni bekliyor ne olur dön gel. En azından rüyama gel bana son kez "KIZIM" diye seslen ne olur. Sana son kez "BABA" diyeyim. Seni çok özleyorum ve çok seviyorum kahramanım...

